

върнахъ. Сега — ясно, нали? — Трѣбва да ми позволите да платя дългътъ си.

Той се смѣеше засрамено, а върху лицето му бѣ изписана радостна нѣжностъ.

Младата жена изведнажъ пламна:

— Какъ не ви е съвестно да съчинявате такива небивалици!.. Нѣма нищо подобно, нищо такова не помня! Изглежда, че сте останалъ все сжщия... да поставите другитѣ въ неловкостъ!..

— Вѣрно, господинъ докторе! Честна дума, така бѣше! А азъ — обърна се той къмъ нея и гласътъ му внезапно стана глухъ и несигуренъ — не съмъ, не съмъ, госпожо, сжщия!.. Сега азъ имамъ достатъчно пари, зная всички валути, и бѣбря нѣколко езика...

Тя потърка челото си, и отново млъкна, отсѣтствуваща.

Какъ хубаво помнѣше тя тая малка нѣкогашна случка! Тя смѣташе, че той я е забравилъ, и отъ това се чувствуваше още по-добре. Тая далечна, студена и мокра вечеръ, когато той, свитъ въ изтънѣлото си палтенце, потъмнѣлъ отъ изтощение, полушеговито-полусмутено ѝ поиска нѣколко лева „до утре“ — за ци-